

РЕШЕНИЕ

№ 648

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора
Тафров, като разгледа дело номер **10153** по описа за **2013** година докладвано
от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление
[населено място], [улица], чрез процесуален представител юрк. В.Т., срещу
решението от 28.08.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 22928/2012 г. от 106-ти състав на
СРС, НО.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 38-136 от
21.09.2012 г., издадено от Председателя на Държавна Агенция „Национална
сигурност” /Д./, с което на [фирма] на основание чл. 23, ал.4, във вр.ал.1 от Закона за
мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложено административно наказание
„имуществена санкция” в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.4, ал.7 ЗМИП.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно, като
постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с
материалния закон. Твърди се, че са нарушени изискванията на чл.чл.34, ал.2, 40, 42,
43, ал.5, 57 и 58 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Релевира се довод за неправилно приложение на материалноправната норма на чл.7,
ал.7 ЗМИП, тъй като касаторът не е субект на задължението по този законов текст. В
съдебно заседание касационната жалба се поддържа от юрк. Т.. Ответникът чрез
процесуалния си представител юрк. Б.Г. оспорва касационната жалба като
неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната

жалба е неоснователна и решението на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението е валидно и допустимо.

Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от разпита на актосъставителя Д.П..

Спорът между страните е по приложението на закона. За да потвърди НП въззивният съд е приел, че касаторът в качеството си на кредитна институция не е изискал от клиента си [фирма] да декларира произхода на средствата за покупката на инвестиционно злато на стойност 771 960 лв., с което е нарушил нормата на чл.4, ал.7 ЗМИП, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи на районния съд са правилни. По делото е безспорно установено, че между касатора и [фирма] на 28.10.2010 г. е сключен договор за доставка на инвестиционно злато на стойност 771 960 лв. Нормата на чл.3, ал.2, т.1 ЗМИП определя касатора като лице, за което са задължителни изброените в ал.1 мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Съгласно чл.4, ал.2, изр.второ от ЗМИП лицата по чл. 3, ал. 2 са длъжни да изискат декларация за произхода на средствата преди извършването на съответната операция или сделка, когато стойността е над 30 000 лв. От сключения договор за доставка на инвестиционно злато се установява, че цената на сделката е 771 960 лв. Следователно за касатора е възникнало задължение преди извършването на сделката по доставката на златото да изиска от [фирма] декларация за произхода на средствата. След като това не е сторено [фирма] е осъществила състава на нарушението по чл.4, ал.7, изр.второ от ЗМИП, поради което правилно районният съд е приел, че са налице предпоставките за ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството.

Неоснователни за оплакванията на касатора за извършени процесуални нарушения. Същите оплаквания са направени и пред въззивния съд, на които в обжалваното решение е отговорено аргументирано и подробно, като изводите на съда в тази насока се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Наказателното постановление е издадено в предвидения в чл.34, ал.3 ЗАНН 6-месечен срок. От приложената по делото справка от електронната деловодна система на ответника се установява, че процесното НП е изведено и регистрирано на 29.09.2012 г., АУАН № Ф-10-2323, въз основа на който е издадено НП, е съставен на 28.03.2012 г., т.е. спазен е 6-месечния преклузивен срок по чл.34, ал.3 ЗАНН, поради което неоснователно е оплакването на жалбоподателя за неспазването на този срок.

Неоснователно е и оплакването за неправилно приложение на материалния закон – чл.4, ал.7 ЗМИП. То се основава на твърдението, че за касатора не възниква задължение по чл.4, ал.7 ЗМИП, тъй като задължение за изискване на декларация за

произхода на средствата има единствено за банката, извършваща нареждане на банковия превод. Хипотезата на чл.4, ал.7, изр.2 вменява в задължение на всички кредитни институции да изискват такава декларация не само преди банкови операции, но и преди извършването на сключени сделки. Касаторът в качеството си на кредитна институция е сключил сделка на стойност над 30 000 лв. и е длъжен преди извършване на сделката да изиска декларация за произхода на средствата, поради което правилно районният съд е приел, че банката е субект на нарушение по чл.4, ал.7 ЗМИП.

Както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените им правомощия и в предписаните от закона форма и съдържание. В хода на административнонаказателното производство не се констатираха процесуални нарушения, обуславящи отмяната на НП.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 28.08.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 22928/2012 г. от 106-ти състав на СРС, НО.

Решението е окончателно

Председател:

Членове.